

OŠ VINICA

Mehurčki

GlasilO OŠ Vinica

Številka 1

Šolsko leto 2017/2018

Jurjevska

Spet smo na placu se zbrali.
Oblečeni v belih narodnih nošah
smo zapeli in zaplesali ter
radost in nostalgijo med ljudi razsipali.
Odpravili smo se po vaseh,
ljudem srečo in bogato letino zaželeli,
brezovo vejico jim dali,
da streho pred požarom bi obvarovali.
V zameno jajca in denarje smo dobili,
saj tradicijo smo ohranili in
pet belokranjskih plesov se naučili.

Kristina Metež, 9. razred

Dediščina okoli nas

Kulturna dediščina je vsepovsod okoli nas. Spremlja nas že od začetka človeštva, od prvih kultur in navad, pa vse do danes. Zakaj o njej govorim kot o živi osebi, o človeku? Ker je tukaj. Živi in diha z nami in bi jo morali ceniti ter ohranjati.

Kmetje so kozolce ustvarili kot zaščito za seno v neugodnih vremenskih razmerah. Za nas, v 21. stoletju, so še vedno pomembni. Ponekod so še namenjeni prvotnemu namenu, ali pa je na njihovih osnovah nastalo veliko novodobnih hiš. Zaradi tega jih moramo ohranjati, saj so pomembni za slovensko in tudi za svetovno arhitekturo.

Zelo pomembne so tudi šege in običaji. Mednje spada naš Zeleni Juri, »odganjalec zime«. Vsem, ki smo ga že kdaj videli, pa tudi če le na televiziji, bi bilo verjetno žal, če bi postal le ena izmed stvari, ki bi jih starši pripovedovali svojim otrokom: »Ko sem bil mlad, smo imeli v Beli krajini Zelenega Jurija, ...«. Zato je pomembno, da ostale ozaveščamo k ohranjanju le- teh. Med šege in navade spadajo tudi ljudske pesmi ter zgodbe. Marsikdo si ne predstavlja življenja brez njih. Na srečo sem sama ena izmed njih in na to sem zelo ponosna. Že od rojstva mi je mama pela pesmi: Marko skače, Čuk se je oženil, Spreminjale so se iz roda v rod, prav tako pa so jih razni skladatelji namerno rekonstruirali. Tudi mi pri pevskem zboru pojemo pesem Čuk se je oženil v dvoglasju, pesem Šmentana muha pa ob priložnostih pojemo tako, da zamenjamo samoglasnike. A tudi pri pripovedki Kralj Matjaž nekateri govorijo, da se bo jama pod Peco odprla, ko se bo njegova brada sedemkrat ovila okoli mize. A ravno v tem je čar, saj je to spreminjanje prav čarobno.

Naša kulturna dediščina se kaže tudi ob raznih jedeh, saj se tudi te spreminjajo iz roda v rod, a ohranjajo prvotnost, avtohtonost in pridihi izvora. Sama namreč še nisem jedla dveh enakih orehovitih potic, saj vsaka gospodinja da v njo različne dodatke, ali pa kakšno sestavino nadomesti s tem, kar je njej najboljše.

Ugotovila sem, da je kulturna dediščina ena najpomembnejša zapuščina vsake države, saj pokaže, kdo smo in s čim se ukvarjamo. Tudi zaradi tega je pomembno, da jo ohranjamo in cenimo kot živo bitje ter tudi ostale ljudi seznanimo o ohranjanju le te, pa tudi če le tako, da z njimi zapojemo ljudsko pesem.

Ohranjajmo kulturno dediščino in tako bomo občutili, da smo pomembni kot narod!

Naša prihodnost se bo vedno srečala s preteklostjo. Danes v sedanjosti.

Neža Žalec, 7. razred

Nikoli več ne bo, kot je bilo

Sprehajala sem se po jasi in se, čeprav ne boste verjeli, pogovarjala s ptički, ki so mi skušali nekaj povedati, a jih nisem razumela.

Zanimalo me je, kaj mi hočejo povedati, da sem pozabila na čas in močno napela možgane ter začela razmišljati. Hodila sem in zašla s poti. Mračilo se je že, jaz pa nisem vedela, kam naj se zatečem. Našla sem staro votlo vrbo, ki je samevala ob reki. Stisnila sem se v njeno votlino in imela sem občutek, da sem popolnoma varna. Zaspala sem ter v sanjah srečala otroke, ki so se igrali z mano. Bili so srečni, jaz pa tudi. Videla sem tudi vse mogoče barve, ki si jih otrok lahko zaželi. Letela sem pod zemljo, se pogovarjala z deževniki. Nato pa so vse te stvari izginile. Zbudila sem se. Sonce je bilo visoko na nebu, meni pa ni bilo nič jasno. Takrat je vrba spregovorila: »Veš, tisti ptički, s katerimi si se pogovarjala,... Jaz sem jih poslala, naj te pripeljejo sem. Poslušaj, povedala ti bom. Tukaj ni bil vedno gozd. Otroci so veseli tekali okoli mene in mi prepevali. Tukaj je bila majhna vasica, a starejši ljudje so umrli, mlade otroke pa so odpeljali barbari, ki so imeli takrat veliko oblast. Hiše so počasi začele razpadati, nova drevesa so začela rasti, kmalu je zrasel mogočen gozd. Veselje otrok mi je dolga leta dajalo življenjsko moč, zato sem postala varuhinja nebesnega portala. Sedaj pa me bodo prišli posekat, saj imajo ljudje namen, da tukaj zgradijo prestižne hotele in jim sploh ni mar, da bodo uničili naravno dediščino, ki so jim jo zapustili njihovi očetje. Slišiš? Pome prihajajo.«

Vrbine besede so me povsem prestrašile. Še posebej pa me je presenetila s prošnjo, naj shranim njen dragoceni medaljon čudovite modre barve. Vrba mi je tudi naročila, naj odpeljem živali na varno ter mi izročila medaljon. Gozdarji so res prispeli do vrbe, pograbili sekire in pričeli s

sekanjem. Na nebu je zagrmelo, vrbi so potekle solze po licih in že je ni bilo več. Odšla je za zmeraj.

Živali sem odpeljala na varno. Ta dogodek pa mi je še dolgo časa hodil po glavi. Vsako leto, se na tisti dan, ko so posekali vrbo, odpravim na kraj, kjer je živila in žalostno, s solzami v očeh gledam, kako rastejo visoke zgradbe, za katere je vrba žrtvovala svoje življenje.

Nika Kobetič, 6.razred

Komoda

Leta 1911 so iz hrastovega lesa izdelali komodo. Lepo je dišala po sveži barvi in bila je zelo privlačna. Kupila jo je šestčlanska družina. Postavili so jo v sobo, kjer so jo lahko vsi občudovali. V njej so bile shranjene najpomembnejše reči. Najmlajši sin Jakob jo je občudoval in tu pa tam pokukal vanjo. Leta so minevala in deček je odrasel. Staro pohištvo so zamenjali z novim in stara komoda je pristala na podstrešju.

Čez mnogo let so v hiši spet razigrano vriskali otroci. Jakob je že bil oče veselih otrok. Ko je prišel na podstrešje, je zagledal staro komodo. V njem se je zbudil spomin na otroštvo in na veselje, ki ga je prinesla komoda. Odločil se je, da bo iz nje izdelal sedišče s predali. Čez dober mesec je stara komoda postala nova priljubljena omarica, ki je dišala po sveži barvi. Otroci so radi posedali na njej.

Po petintridesetih letih je na njej sedel Jakob - dedek in v naročju je držal najmlajšega vnuka ter razmišljal, v kaj bo komodo spremenil njegov sin.

Melanija Krajnc Štefanič, 7. razred

Kjer preteklost sreča prihodnost

V preteklosti,
o kateri lahko slišimo
samo še v pravljicah
in iz dedovih ust,
je bilo vse večinoma pravljичno.
Zelenice polne radosti in pastirjev
je mesto nadomestilo.
Pastirje pa samo še ljudje,
ki hitijo in se nikoli
ne obrnejo nazaj.

Glasni avtomobili,
ki so konje z vozi nadomestili,
bodo vsak čas preteklost.
Mobilni telefoni,
ki so pogovor zamenjali,
bodo kmalu uničeni.
Slike bodo zamenjale besede
in zvok se v tišino bo spremenil.

V prihodnosti,
ko bomo glasbo slišali le še z radia,
ne pa z drevesnih krošenj,
se bomo zavedali,
kaj je človek ustvaril
in kaj pustil, da samo zaživi.

Med tem ko naša prihodnost
postaja preteklost,
poskušamo,
da bi čas ustavili.
A ta nas preganja
in nikoli ne gre nazaj.

Klara Mravinec, 7. razred

Hiša

Tam na gozdni jasi,
tam v revni vasi,
ena hišica stoji.
Stara že na pol podrta,
vrata so ji venomer odprta.

S slamo je pokrita njena streha,
pri njenih vratih se potka neha.
Ta s kamenčki je prekrita,
vodi nas ljudi do hiše,
tam, kjer se nam zgodovina piše.

Hiša vojno je preživela
in mnogo hudega pretrpela.
Veliko spominov hrani.
Moramo jo raziskati,
prostore popisati in predmete urediti
ter zanamcem zapuščino ohraniti.

Ema Stegne, 8. razred

Staro mesto in Praslonjač

Nekega dne sem šla v zelo staro mesto, v katerem ni živel več nihče, razen žužkov seveda. Bilo je tako samotno, da je bilo videti že kar strašno, ampak mene je zelo zanimalo, kako je v njem, da sem ga enostavno morala raziskati.

Najprej je bilo vse temno in pusto, a nekaj me je še vedno gnalo naprej in mi govorilo, da bo tam nekje boljše in lepše. Radovednost me je pripeljala do nenavadne svetlobe in sploh ne vem, kako jo bi opisala. Bila je malo modra, rumena, roza, vijolična in potem se je prelivala v nekakšno rdeče zeleno. Med temi barvami so bile tudi majhne zlate bleščice. Res je bilo nekaj posebnega. Potem sem hodila naprej in zagledala sem živ naslonjač, ki se je pogovarjal s ptički, ki so ga obletavali. Videti je bil precej star, a prijazen. Pristopila sem k njemu in prvo sva drug drugega začudeno

opazovala, potem pa me je vprašal, kaj delam v tem starem in zapuščenem mestu. Odgovorila sem mu, da me zanima, kako so tukaj včasih živeli in sem se zato napotila vanj, da bi raziskala njegovo preteklost. Naslonjač mi je povedal, da sem prišla na pravo mesto, saj on največ ve o preteklosti tega mesta. Naslonjač se mi je predstavil in mi povedal, da je njegovo ime Praslonjač. Tako so ga poimenovali ptički. Začel mi je pripovedovati, kako zabavno in zanimivo je bilo življenje v tem mestu pred stotimi leti. Najlepše mu je bilo, ko so vsak dan na njem sedeli majhni, veliki, debeli, suhi, lepi, grdi, pridni in poredni otroci. Čisto vsak od teh otrok ga je imel rad in on je imel rad vse te otroke. Takšno brezskrbno življenje je imel Praslonjač, dokler v njegovo mesto niso prišli tisti hudobci, ki pobijajo odrasle in mučijo ter kradejo otroke. Ko mi je Praslonjač to pripovedoval, se mu je tresel glas in solze so mu privrele na lica. Tudi meni je šlo na jok, ko sem pomislila na uboge otroke, ki niso nič krivi, pa jih prizadenejo kruta dejanja odraslih. Praslonjač mi je nato dejal, da se je mesto tako počasi spraznilo in postalo pusto. V njem so ostale samo zapuščene hiše in stari predmeti kot on, občasno so jih preletavali ptički ali pa so se po njih plazili žužki. S Praslonjačem sva postala žalostna, zato je sklenil, da ne bova več govorila o življenju v mestu nekoč. Odločila sem se, da ga vzamem s sabo domov, saj mu je tukaj dolgčas in je zelo osamljen.

Tako sva se odpravila v mojo prelepo vas. Praslonjač je dobil novo mesto pri nas doma v dnevni sobi. Namestila sem ga na mehko in debelo preprogo. Vsak dan je mene in mojo družino razveseljeval z modrimi nasveti iz svoje preteklosti. Njegovo zabavno in zanimivo življenje se mu je zopet povrnilo. Zopet je bil srečen.

Klara Gašperič, 6. razred

Krušna peč

Krušna peč, krušna peč
na njej smo se greli,
na njej smo si peli.

Nekoč pa smo jo
v stari hiši pustili
in nanjo čisto pozabili.

Stara krušna peč
je samevala
in cele dneve
žalostno prepevala.

Je pa nismo čisto pozabili,
saj okoli nje
smo muzej starih
stvari uredili.

Krušna peč je zdaj vesela
in skupaj s starimi
stvarmi prepeva,
da po stari hiši odmeva.

Barbara Medved, 4. razred

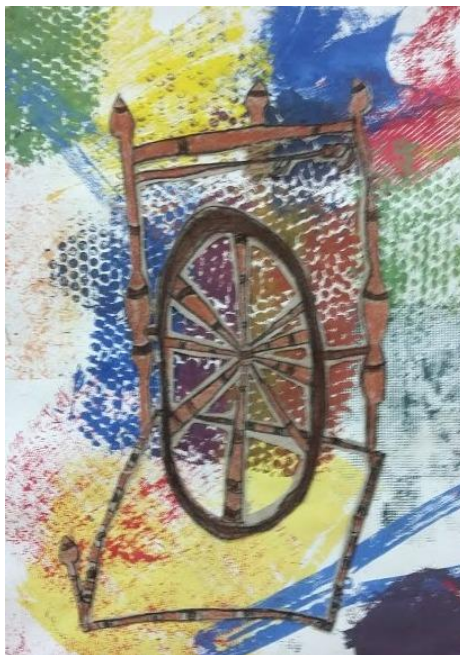
Morda ne bom samo za okras

Nekega dne mi je bilo dolgčas. Odpravila sem se na podstrešje v stari hiši.

Povzpela sem se po umazanih stopnicah polnih prahu. Bilo je temno. Razgledala sem se naokoli. V kotu sem zagledala neko stvar. Pristopila sem bližje. Prijela sem jo v roke. Joj, kako je težka! To je bil star umazan likalnik, ki ga je moja babica uporabljala, ko je bila mlada. Bila sem radovedna, zato sem ga odprla. Iz njega je priletel duh. Povedal mi je zgodbico o deklici, ki je sedela na ulici in prosila za kruh. Tisti, ki ji je dal kruh, se mu je izpolnila želja. Drugi dan sem šla z mamico iz pekarnice. Med gručo ljudi sem zagledala deklico, ki je sedela na tleh in prosila za kruh. Pristopila sem k njej in ji podarila žemljo in krof, ki sva ju kupili v pekarni. Deklica se mi je zahvalila. Vesela sem bila, ker sem ji pomagala. Naslednje jutro se mi je uresničila velika želja. Zapadel je sneg, čeprav je bilo poletje. Vsa vesela sem se oblekla in obula in odšla na sneg. Naredila sem sneženega moža. Ko me je zazeblo, sem se vrnila v hišo in se ogrela.

Stekla sem na podstrešje, vzela star likalnik in ga prinesla v novo hišo. Z babico sva ga očistili. Postavila sem ga na polico v dnevni sobi. Babica mi je povedala, kako je včasih z njim likala. Mogoče nam bo pa še kdaj rabil, če bo zmanjkalo elektrike ali izpolnil željo.

Sara Miketič, 4. razred

Srebrni meč

Za devetimi gorami in za desetimi vodami je živel princ po imenu Julij. Šel je v gozd in je našel srebrni meč. Vrnil se je v svoj grad in ga tam skrnil. Takrat ga je napadla vojska. Princ Julij je vzel svoj srebrni meč in šel pomagat. Zmagali so. Meč je položil v skrinjico in ga odnesel v muzej. Še danes ga lahko vidiš tam.

David Pavlakovič, 2. razred

Mavrična vas

V mavrični vasi bi živel veliko otrok. Imeli bi bazen z mavričnimi igrači. Bile bi mavrične barve. Oblečeni bi bili v pisane kopalke. V vasi bi imeli pekarno in slaščičarno. Pekli bi mavrične piškote in pisane rogljičke. Jedli bi pisan sladoled z bombončki in jaz bi se z njimi posladkala.

Klara Kos, 2. razred

Princ v izgubljenem gradu

Princ je šel v gozd in pred sabo zagledal grad. Stopil je vanj in videl, da je zapuščen in da je v njem veliko dragocenosti. Odločil se je, da bo živel v gradu. Počistil ga je in priredil zabavo. Na zabavo je povabil prijatelje in igrali so se viteške igre. Tilen je postal vitez in živel srečno.

Nik Vrlinič, 2. razred

Hrabri Tilen

Za devetimi gorami in desetimi vodami je živel princ po imenu Tilen. Imel je super moč. To je bila hrabrost. Že leta in leta je v kraljestvu ubijal grozni zmaj. Poklicali so Tilna in med njima je počilo. Princ je s svojo čarobno močjo premagal strašnega zmaja. Vaščani so mu bili hvaležni do konca življenja. Princa so okronali za kralja.

Tilen Rogina, 2. razred

Svet in preteklost

Kaj ljudje v preteklosti so počeli?

Kakšne stvari so imeli?

Koliko so se igrali?

So sploh kaj potovali?

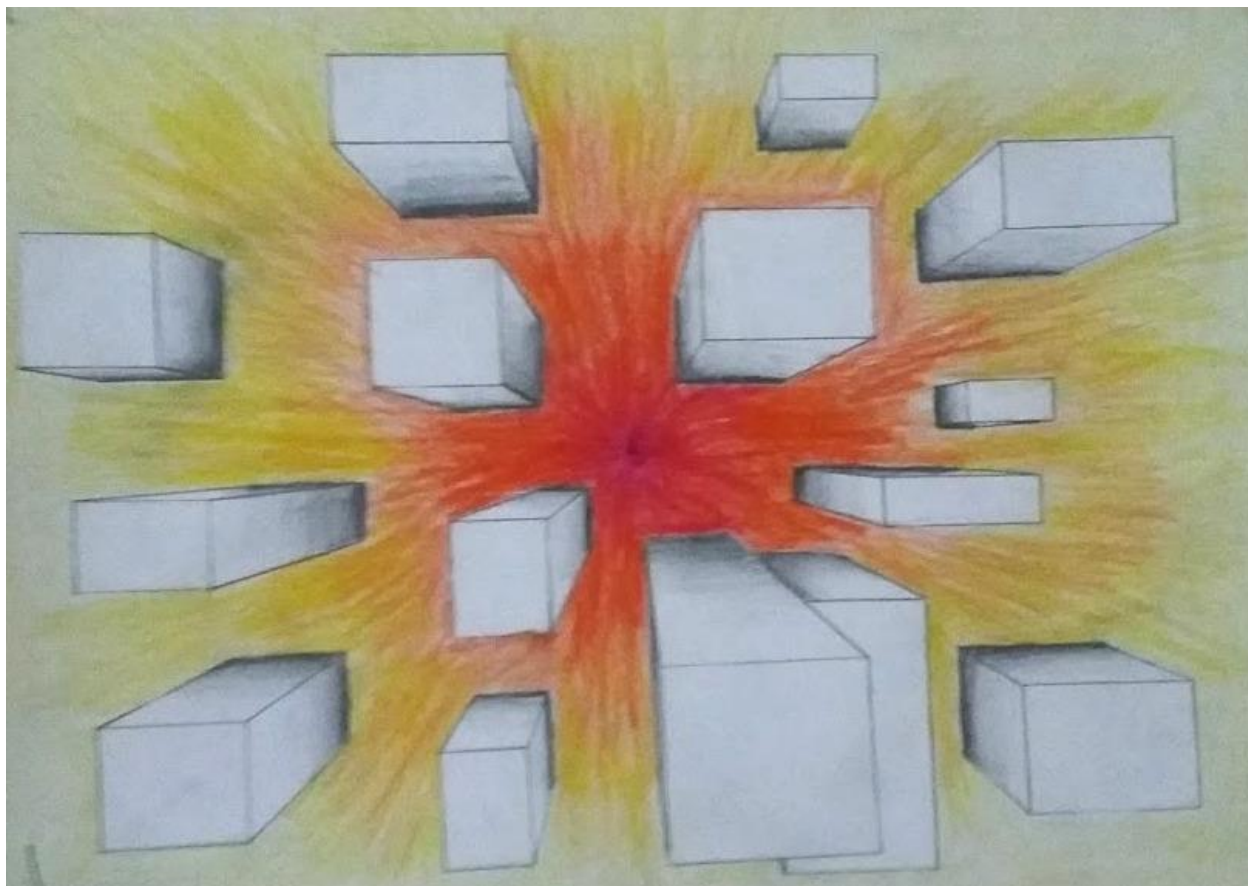
Ljudje so delali podnevi,
zabavali so se ponoči.

Umetnin tudi ni manjkalo,
materiala jim ni zmanjkalo.

Rada bi odšla iskat,
skrit izgubljeni zaklad,
od ljudi v pradavnini,
v pozni mesečini.

A bogat si, ko se zaveš,
kako čudovit je ta svet,
poln skritih besed,
tudi če nisi vseved,
kako bilo je pred leti,
se še vedno o tem,
da pesem zapeti.

Ana Kolbezen, 6. razred

Povezovanje skupnosti in kultur

Doma so me že od nekdanj učili, da se moram lepo obnašati do vsakogar. To pomeni, da vsakega pozdravim in da se zahvalim, če mi kdo kaj da. Učili so me tudi, da moram imeti lep odnos do dela. Čeprav imamo doma stroj za ruženje koruze, so me naučili, kako se to dela ročno. Enako je s sejanjem žit. Imamo sejalnico, ampak so me vseeno naučili, kako se pravilno vrže seme, da se enakomerno razporedi. Sedaj, ko sem že starejši, me učijo, kje udariti, da gre poleno na pol. O teh stvareh sta me poučila dedi in oče. Mama in babica pa sta me naučili, kako speči jajce, skuhati kavo, čaj in kako pogreti juho. Kot družina so me naučili hoditi, govoriti, teči, voziti kolo, ... Ko sem začel obiskovati šolo, pa sem znašel v novi skupnosti sošolcev in učiteljev. Naučil sem se pisati, brati, računati in vsako leto se tudi s pomočjo učiteljev naučim več. Tudi v tej skupnosti se dobro počutim

Ivo Kuzma, 8. razred

Na Vinici imamo KUD Oton Župančič. Tudi jaz sem njegov član, saj plešem in igram tamburico. Družim se s prijatelji in mi je lepo, saj nastopamo v narodnih nošah, ki so izdelane iz domačega platna. V društvo so včlanjeni ljudje različnih starosti. Obiskujeta ga tudi moj brat in sestra. Na vaje rad hodim.

Vid Hudak, 8. razred

Moja osnovna skupnost je družina, v kateri so me naučili hoditi, govoriti, jesti in sem tak kot sem. Razlike so tudi med družinami. Ene so verne, druge ne in med slednje sodi tudi naša. Ljudje pripadajo različnim skupnostim in znotraj teh zadovoljujejo svoje potrebe. Različnost se hitro opazi, saj imamo različne običaje, drugačno arhitekturo, obnašanje, hrano, oblačila, ... Prav ta različnost nas dela edinstvene in nas bogati. Če bi bili vsi enaki, bi bil svet dolgočasen. Tega pa si ne želim.

Tim Jurinič, 9. razred

Poznamo veliko različnih skupnosti in ena od njih je razred. Hodim v 9. razred Osnovne šole Vinica. Našo skupnost sestavlja 12 učencev. Poznamo se že devet let in skupaj odraščamo. Kmalu bomo šli vsak po svoje. Naša skupna pot se bo razcepila, saj bomo šolanje nadaljevali na različnih srednjih šolah. Znašli se bomo v različnih skupnostih srednješolcev, ko pa se bomo zaposlili, bomo postali del te nove skupnosti. Vse te skupnosti sestavljajo različni ljudje. Moramo biti pozorni in se izogibati ljudi, ki te lahko ranijo.

Rok Lovrin., 9. razred

Na svetu je veliko različnih skupnosti in različnih kultur. Ljudje imamo različne interese, navade, običaje, ... Kakšen bi bil svet, če bi vsi imeli enotno mišljenje, enake navade, enoten značaj in enake interese? Sam dolgčas. Različnost nas privablja, povezuje in bogati.

Anja Tekavec, 8. razred

Na Vinici imamo rojstno hišo Otona Župančiča, ki je preurejena v muzej. Obiskal sem ga z mamico. Ogledal sem si njegove pesniške zbirke, predmete in pesmi. Tudi to je kultura.

Tadej Metež, 8. razred

Ko sem shodil, so bili vsi okoli mene veseli. Rekli so, da bom kmalu znal tudi govoriti, teči in se igrati. Res. Kmalu sem že tekkel okoli hiše in govoril kot raztrgan doktor. Pri treh letih sem začel hoditi v vrtec. Spoznal sem nove prijatelje, ki so danes moji sošolci. Že od rojstva bedita nad menoj starejša sestra in brat. Sem član skupnosti kot je nogometna ekipa. Zadovoljen sem, ker se v teh skupnostih dobro poznamo.

Ljudje v društvih se povezujejo, delajo in tkejo prijateljstva.

Vito Stegne., 8. razred

Naša družina je skupnost ljudi s podobno kulturo. Sem član KUD Oton Župančič Vinica. Hodim na folklorne vaje, da osrečim mamo, ker je tako želela ona. Plešemo ples, ki so jih plesali naši predniki in tako ohranjamo stare običaje. Udeležujem se tudi različnih nastopov. Ljudje imamo različne interese in različne sposobnosti. Jaz sem hitra na 60 m, Anja pa na 600 metrov. Sva različni, čeprav želiva biti enaki.

Roberta Tekavec, 8. razred

Z babico sva sedeli v kuhinji in se pogovarjali. Pripovedovala mi je o časih, ko je še sama hodila v šolo. Ta je bila oddaljena od doma štiri kilometre. Hodili so peš in v škornjih. Ti so ji bili preveliki, zato je vanje natlačila časopisni papir. Torbe so imeli iz domačega platna in lesene puščice. Babi je bila vedno oblečena v krilo ali obleko. Nekoč ji je sošolec privzdignil krilo in babi ga je udarila s torbo. Ker je bila v torbi lesena puščica, mu je izbila zob. Popoldan je njegov oče prišel k njim domov in vprašal, kaj je bilo. Babi mu je povedala, da ji je dvignil krilo in ga je mahnila. Njegov oče pa je rekel: »Če se to ponovi, mu lahko izbiješ vse zobe.« Povedala mi je tudi, da so bili učitelji nekoč veliko bolj strogi in učence so pošiljali v kot in topli z ravnilom. Spoznala sem, da so bile lesene puščice dobro, a nevarno orožje proti nagajivim fantom.

Ema Stegne, 8. razred

Šola je uradna ustanova in v njej srečamo različne skupnosti. Te so: skupnost učiteljev, učencev, kuharjev, čistilk, voznikov,... Sam spadam v skupnost učencev; in sicer učencev 9. razreda. Kot pripadniki navedene skupnosti imamo svoje dolžnosti in pravice.

Med skupnostmi pride včasih tudi do nesoglasij, zlasti med posameznimi učenci in učitelji. Nekateri učitelji vidijo le svoj predmet, mi učenci pa vedno ne opravljamo svojih dolžnosti. S pogovorom in delom vsa nesoglasja tudi rešimo.

Borivoj Bojanić, 9. razred

Nadaljevanje pesmi Krokodili so ustvarili učenci 4. razreda

Trije nilski krokodili
so se iz hudih sanj zbudili.
Veselo so klepetali
in v mlaki čofotali.

Trije nilski krokodili
so po hribu se spustili
in se v mamin objem vrnil.

Žan Krajc

Trije nilski krokodili
niso v solzah utonili,
ampak so se izgubili.
Mami jih je poiskala
in domov jih je poslala.

Julij Starešinič

Trije nilski krokodili
se niso utopili.
Našli so pravo pot
in skakali čez plot.

Leo Hudak

Trije nilski krokodili
spet so šli v širni svet.
Dolgo, dolgo so hodili
in učili so se pet.

Trije nilski krokodili
dolgo pot so prehodili.
Končno so prišli domov,
konec njihovih strahov.

Trije nilski krokodili
vsi veseli so zdaj zapeli.

Barbara Medved

Trije nilski krokodili so hodili noč in dan,
a tokrat niso zgrešili pravo stran.
Hodili so in hodili, bili so tako mili,
a na koncu so bili veseli,
da so k mamici se spet privili.

Sara Miketič

Trije nilski krokodili
iz sanj so se prebudili,
vsi veseli se objeli
in odgnali nočne more stran.

Trije nilski krokodili
veselo so vse dni živeli,
skupaj rajali in peli
ter radi se imeli.

Tim Stegne

Skrivnost je npr. da nekdo pripravlja poroko in noče povedati svojim prijateljem.

Skrivnost je, da si z nekom v paru, pa še nihče ne ve.

Da je ne poveš nikomur.

Da imaš nekaj skrivnega in nočeš nikomur povedati.

Da si vrtaš po nosu.

Nekaj, kar obdržiš zase in nikomur ne poveš.

Da je nekdo zaljubljen v Tilna.

Skrivnost je, da sem razbila kozarec.

Je, da ti prijatelj zaupa, da nikomur ne poveš njegove lumparije.

Je, ko nekaj skrivaš pred ljudmi.

Da je nekdo zaljubljen.

Skrivnost je, ko nekaj skrivaš.

Da imaš nov dežnik, pa ga nikoli ne uporabiš.

Da se poljubijo, pa da ne povejo.

To, da se mi zgodi nekaj lepega in ne povem nikomur.

Da imaš nekaj dragocenega, pa nikomur ne poveš.

Učenci 2. razreda

Znamo tudi angleško

Črnomelj

I live near Črnomelj, so it has a special meaning for me. I love spending time there.

My favourite place in whole town is a coffee place 'Črnomaljska kavarna', because there I often meet with my friends; I for example once went there with Tamara, once with Iva, once with Klara and Kristina and many times more. I usually go there on Wednesdays, after an orchestra practice. My favourite drink to drink there is hot chocolate with mini marshmallows in it.

If you like football or sport in general, you can go to the stadium in Loka or to the football field on 'Vražji kamen'. There is also the trim trail next to the playground. We once went there with our school and we had a great time.

Then if you like museums, you can explore the town's history in the museum 'Črnomaljski muzej', which is next to the music school, where you can learn to play many instruments. I also play there.

Talking about school, there are two primary schools, Primary School Loka and Primary School Miran Jarc Črnomelj, and one secondary school, SŠ Črnomelj, in Črnomelj.

The town also has a theatre, where you can watch a show or a movie. I rarely go there.

We also have a train station with very old train which used to work with steam. But it does not work anymore and it is there just for accesory, so our station looks everything but boring.

Next to the train station there is 'jurjevanjska draga', where used to be 'Jurjevanje', but now it moved to the castle, and in 'jurjevanjska draga' there are just some filmings going on and some events.

Last thing that I am going to mention is 'Griček', which is actually a hill with a statue on it. It is very important place, because people fighting in WWII were burried there.

Jan Hudelja, grade 7

The best day of my life

I wake up with a thought that my team is going on the country tournament with 32 other teams. The name of my team is Filak Team. In the team are boys with names: Domen, Nik, Mark, Jure, Klemen, Filip, Žan. I'm the goalkeeper, my best friend Domen is with Klemen in the defense, Filip and Žan are on the bench and on the train list. Mark is in the attack and Nik is midlefield. 205 jumpingjacks right now!!!. Yayy, we are in Maribor! The first battle is versus »Ljubljanci 3... 2... 1...« we win the first battle 2-0... second battle is vers«Celovec» 5... 4... 3... 2... 1... we win again3-0. We play versus »Piran« in the quarter finals. And win 5-0 with ease. And this time it is the semi finals. We win at penalty kicks 4-3. And we are in big FINALE! In the big finale are goals, asists, red cards. And.... And...we win!!! And we get a small trophy like a finger, what! We have got big party all night.

WE ARE THE CHAMPIONS!

Jure, Domen grade 6

My first trip to Canada

Hi! I'm Nina. This summer I spent my holidays in Canada. I went there with my aunt Mihelca. It was great but short. I visited the CN-Tower, Niagara falls, Toronto, Canada's Wonderland, Aquarium, and Slovenian park and camp. I had the most fun at Canada's Wonderland and Aquarium.

But did you now that the CN-Tower was the World's tallest tower until 2009, being overtaken by Canton Tower? Now it is the third tallest tower in the world and it's a signature icon of Toronto's Skyline and a symbol of Canada, attracting more than 2 million visitors a day. Niagara falls is the collective name for 3 waterfalls between Canada and the USA. The total height is 51 meters.

Now something about the things that I was doing. At Canada's Wonderland we were riding with different trains where your head hung down and at the Aquarium there were sharks, different fishes and other sea creatures. At the Niagara falls we were all wet on a boat but it was fun. At the CN-Tower I was a little bit scared because it was so so high .We

were standing on the glass floor and you could see everthing under the glass. But during the days on wich we were at home we had fun so that we played basketball, watched movies, played games and did other fun things. I met there Gabriella, Markus, Betty, Joe, Nando, Adrian, Dylan, Sonya, Kevin, Antonio, Joseph, Nadya, Ariana and some other people. The most popular food in Canada is Poutine, slushy, toast and eggs, maple syrup, Canadian bacon, ketchup and many others. I tried Poutine, slushy, toast and eggs, maple syrup and ketchup. Most of all I liked Poutine, slushy and toast and eggs.

In Canada it was fun, but it went so quickly and of course I'll be back. But if I had a choice I might move there. This was my first trip to Canada and it was very amazing – I would recommend that trip to everyone.

Nina Brunskole, grade 8

In Vinica

Vinica is a tourist destination so you can enjoy more in summer.

When I was young I went to the kindergarden in Vinica. Around 50 children go there. Now I go to the Primary school Vinica and I am 1 of 145 pupils there.

Near the PS, there are **2 playgrounds**, 1 for basketball and 1 for football. In summer there is a final of Vinica's league, and then organizers place a big linen and we watch the final of **champions league**.

There are some bars, like »Pri Brkotu«. More exciting is »Pri Pavliču«, cause they have many sorts of pizza. And I live really close to »Slaščičrna in picerija Vinca«. They have really good pizzas, icecreams and cakes.

Our famous thing is **the river Kolpa**. There are »Benetič« where you can buy some food, play football, volleyball and there is a little bridge, and we swim. And there is a camping place »Kamp kolpa« too. You can camp there, eat icecream, play table tennis, basketball. And of course swim.

Near the river there is **a castle**, which was renovated last summer. I think it is like a hotel. In summer there is an outdoor kitchen.

Oton Župančič was born in Vinica. His birth house is now a museum »**Muzej Otona Župančiča**«. If you want to learn about him just visit it.

COME AND ENJOY,

Neža Žalec, grade 7

My favourite country - England

England is a country that is a part of Great Britain (with Wales and Scotland) and a part of the United Kingdom (countries of Great Britain with Northern Ireland). England is the biggest and the most densely populated area in Great Britain. It's 130,000km² big and it's got 54,000,000 inhabitants, who live in that awesome country. The national language in England is English.

It covers most of the southern part of Great Britain. It borders Scotland in the north and in the west Wales and the Irish sea. In the east of the country it borders the North Sea, in the south the English Channel and in the south-east Atlantic Ocean.

The flag, known as the Saint George Cross, is a red cross on the white background.

My favourite cultural heritage is Stonehenge, which is a ring of standing stones and we can't prove what it was used for.

Famous personalities in England are writers William Shakespeare and Charles Dickens, scientist Isaac Newton and musicians Adele, Elton John, John Lennon and music groups The Beatles and The Stone Roses.

England is famous for their riding on the left side of the road, the snack »fish and chips«, red telephone booths and double-decker buses.

Neža Žalec, grade 7

Scary woman

I don't know what happened, but someone called my name. I was so scared. I was looking for my mom, but I couldn't find her. The woman called my name again. I just didn't know what to do. I started running. I ran and ran and I fell. The moon was shining in the sky and the woman, who was calling my name, was in front of me and then I could see her face. She had a scary face, big eyes, and when she talked, there was a smoke in her mouth. I started to scream, but this scary woman covered my mouth with her hand. I hit the woman and escaped. I ran, but the woman ran after me. It was so dark and I couldn't see very well. When I wanted to run faster, my leg got stuck in a hole in the ground. Then I was very happy, because the woman disappeared. Then the door opened, and I saw that this was just a horrible dream!

Nika Kobetič, grade 6

TOM

Tom is so fast
 But now he is sick
 And needs a lot of rest
 His favourite fruit are cherries
 But he doesn't like to eat
 A lot of blueberries
 He always was a little boy
 But now he is very tall
 He's a little bit shy
 Oh, and I forgot,
 He loves the blue sky.
 Nika Kobetič, grade 6

How my week is:
 On Monday I am playing games.
 On Tuesday I am going for a walk with the dog.
 Wednesday is the day on which I bake cookies.
 On Thursday ... that is the day to study.
 Friday is the day to watch TV.
 And then the weekend starts.
 On Saturday I prepare my bike and enjoy the ride.
 Then Sunday comes. That is the day I spend with aunty and play like
 next day is not Monday.

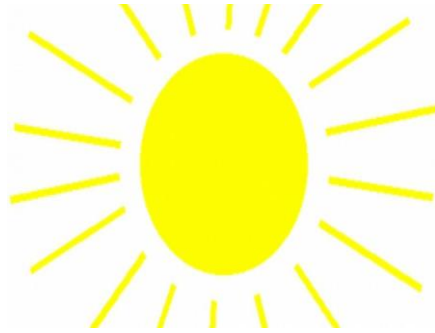
OH, WHAT A GREAT WEEKEND I HAVE!

Sara Snedec Ivančič

Še malo za razvedrilo:

1 2 3 4

1 2 3

1 2 3 4

1 2 3 4 5

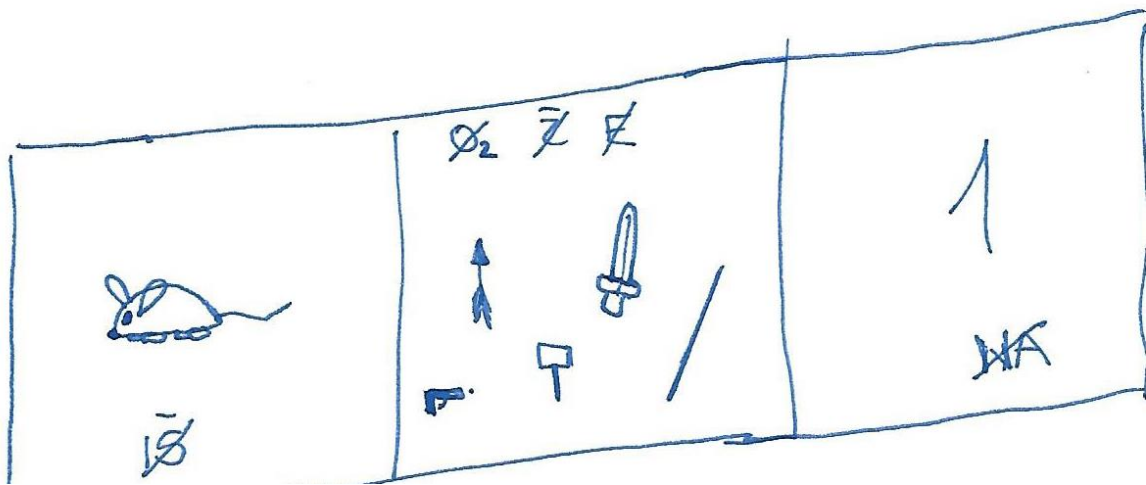
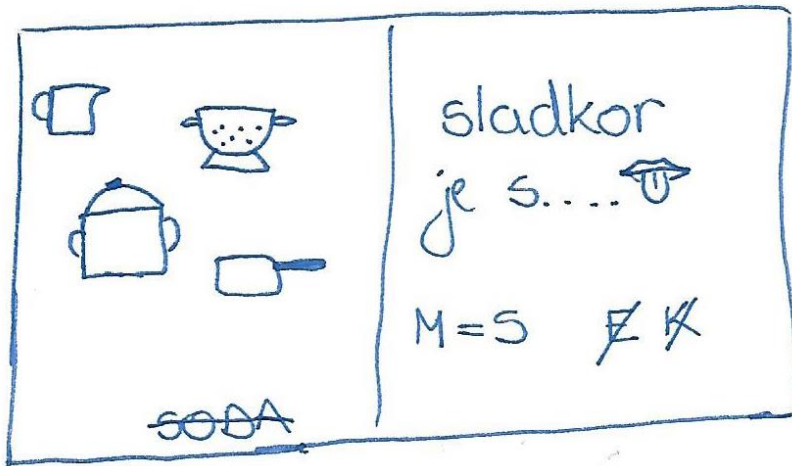
1 2 3 4 5 6

1 2 3 4 5 6

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

Jan Hudelja, grade 7

M	E	D	V	E	D	K
A	J	A	Z	B	E	C
Č	L	I	S	I	C	A
K	O	M	A	Č	K	D
A	I	E	N	Š	I	E
D	E	T	I	N	O	L
K	M	M	E	A	M	F
O	I	L	U	Š	S	I
N	E	I	P	E	L	N
J	E	Š	P	E	J	O

POIŠČI 11 ŽIVALI IN ZAPIŠI DOBLJENO GESLO
IZ ČRK, KI OSTANEJO. (NAVPIČNO,
VODORAVNO IN DIAGONALNO).

(AVTORICE: TIA, EMA, NIKA, NINA)